Η Σύναξις της Υπεραγίας Θεοτόκου (π. Αθανάσιος Μηνάς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Δεκεμβρίου, 2022

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε την εορτή της Συνάξεως της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα πρόσωπο στόν οὐρανό καί στή γῆ πού νά γνωρίστηκε καί νά ἐγνώρισε πού νά ἀγαπήθηκε καί νά ἀγάπησε τόσο τόν Τριαδικό Θεό ὅπως ἡ Παναγία μας.

Ἀξιώθηκε ἡ Παρθένος Μαρία νά εἶναι ἡ κλίμακα πού κατέβηκε ὁ Ὑιός τοῦ Θεοῦ -ὁ Μεσσίας- στή γῆ, ἀλλά καί ἡ γέφυρα ἡ μετάγουσα τούς πιστούς ἀπό τή γῆ πρός τόν οὐρανό.

Οἱ ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ πού δίδονται διά τοῦ Υἱοῦ της Ἰησοῦ εἰς τόν κόσμο χαρίζονται πάντοτε καί ἀποκλειστικά μέσῳ τῆς Θεοτόκου καί τοῦτο διότι οὔτε ἄγγελος οὔτε ἄνθρωπος δέν ἀκολούθησε τόν Χριστό ὅπως Ἐκείνη, ἐπειδή ἡ Παρθένος τόν ἐγέννησε ἀλλά καί τόν διακόνησε.

Ἡ ἀγάπη της αὐτή κρατᾶ ἀπό τή σύλληψη, τή γέννηση, τή Γεθσημανή ἕως καί τό Πραιτώριο καί τόν Γολγοθά ὅπου παρέμενε μέ δάκρυα ἐπί τριήμερον, ἀναμένοντας μέ λαχτάρα τήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου ἕως καί τήν στιγμή πού ὁ Ἀναστάς Κύριος ἔδωσε εἰς προσκύνησιν τούς Ἀχράντους πόδας Του, πρῶτα καί μοναδικά σέ αὐτήν τήν Παναγία μας. Καί βεβαίως ἡ ἀγάπη της πρός τόν Υἱό της διατηρεῖται καί μετά τήν Ἀνάστασή Του καί μετά τήν Κοίμησή της.

Ἐντούτοις γιά νά μετέχουμε κι ἐμεῖς σ’ αὐτήν τήν προσφορά τῆς Παναγίας μας καί νά μποροῦμε νά εἴμαστε μέτοχοι τῆς χαρᾶς τῆς εἰρήνης καί τῆς δωρεᾶς σ’αὐτήν τήν πέμπτη διαθήκη[1] πού σύναψε ὁ Θεός μέ τήν Θεοτόκο Μαρία ὀφείλουμε νά πιστεύουμε ἀκράδαντα καί νά τήν ἀποκαλοῦμε Θεοτόκο καί Ἀειπάρθενο, ὅπως ἐπίσης νά τήν τιμοῦμε ὡς μοναδική Πλατυτέρα καί Μεσίτρια ὅλων τῶν ὀρθοδόξων καί ἐν δυνάμει ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἐπειδή ἀκριβῶς κάθε φορά πού τηροῦμε μία ἐντολή τοῦ Υἱοῦ της ἐν τῷ ὀνόματί Του, ὁ Χριστός εἰσέρχεται μέσα στή ψυχή μας, εἰσέρχεται μέσα στήν καρδιά μας καί ἔτσι ἀρχίζει ἡ σύλληψίς Του σιγά σιγά καί σταδιακά καί σέ μᾶς· ὅπως ἐπίσης μέσα στή

δική της μήτρα μεγάλωνε, ἔτσι αὐξάνεται στήν ψυχή τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί στήν καρδιά του ὁ Ἰησοῦς ἕως ὅτου μορφωθεῖ πλήρως ὁ Χριστός καί φτάσει ὁ πιστός εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. Σ'αὐτό τό ὕψος τῆς ἁγιότητος καί τελειότητος ἀναφωνοῦμε ὡς μιμηταί καί ἐμεῖς τοῦ Ἀπ. Παύλου: «*οὐκέτι ζῶ ἐμαυτῷ ζῇ γάρ ἐν ἐμοί Χριστός*».

Αὐτό σημαίνει ὅτι τό ζητούμενο εἶναι ἡ τελειότης. Δηλαδή μέσα ἀπό τίς ἐντολές νά συλλάβει ἡ ψυχή τοῦ καθενός μας, τόν Χριστό, νά Τόν γεννήσει, νά Τόν ἀναθρέψει, νά Τόν μεγαλώσει εἰς ἄνδρα τέλειον.

Φτάνοντας κανείς σ' αὐτό τό ἀτέλευτον τέλος τότε ἡ ψυχή του, ἡ καρδιά του, ἡ ζωή του γίνεται Θεοτόκος. Ἡ ψυχή του, ἡ καρδιά του γίνεται Χριστοτόκος, ὅλο του τό εἶναι ἀνήκει πλέον εἰς τόν Θεόν, στόν Χριστόν, στήν Παναγία, στούς Ἁγίους καί γι' αὐτό ὁ κάθε πιστός βρίσκεται μέσα στή χορεία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἁγίων καί ἔτσι πλέον καθίσταται κληρονόμος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνός τῶν Ἁγίων καί τῶν Ἀγγέλων. Σ' αὐτό τόν τελικό σκοπό καί στόχο συνεργεῖ μόνιμα τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί ἐντυγχάνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις ὑπέρ ἡμῶν καί βρίσκεται πάντοτε ὁ ἄνθρωπος κρυμμένος σύν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ καί μέ σύνεση καί σοφία ἑρμηνεύει αὐθεντικά τήν Ἀγάπη πού εἶναι ὁ Θεός.

Τότε καί μόνο τότε ὁ Παράκλητος χαρίζει σε ὅλα τά μέλη τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παραδείσιες καταστάσεις, ἀπ' αὐτήν ἀκόμη τή ζωή, ὥστε νά φτάνουμε στό σημεῖο νά ἀναρωτιόμαστε σέ τί διαφέρει ἄραγε ὁ παράδεισος ἀπό αὐτό πού ζοῦμε αὐτή τή στιγμή. Διότι εἰσέρχεται κατά κύματα στήν ψυχή τοῦ ὀρθοδόξου ἡ Ἄκτιστος Χάρις, πού τόν βεβαιώνει γιά τήν μέλλουσα βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ νιώθοντας μιά παραδείσια κατάσταση στήν καρδιά του καί στήν ψυχή του καί ἔτσι **δέν ὑπάρχει μέσα του οὔτε ἄγχος, οὔτε κατάθλιψη, οὔτε φόβος, οὔτε ἀγωνία, οὔτε ἀρρώστια ψυχική**, οὔτε ἄγγιγμα τοῦ θανατηφόρου δηλητηρίου τοῦ Σατανᾶ, τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου.

Γιατί ὅλα αὐτά τά ὑπερκαλύπτει καί τά μετουσιώνει, μέ τήν εὐδοκία τοῦ Πατρός ὁ Χριστός, ὁ Μεσσίας, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Παρακλήτου καί μέ τήν σκέπη τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

Ἑπομένως εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν καί ἡ Παναγία πού ἑορτάζουμε, οὐδείς καθ' ἡμῶν.

---

[1] Πρώτη εἶναι ἡ διαθήκη πού σύναψε ὁ Θεός μέ τόν Ἀδάμ, δεύτερη εἶναι ἡ διαθήκη

τοῦ Θεοῦ μέ τόν Νῶε, τρίτη εἶναι ἡ διαθήκη πού σύναψε ὁ Θεός μέ τόν Ἀβραάμ μετά τήν διέλευση τοῦ Εὐφράτη, τέταρτη εἶναι ἡ διαθήκη πού σύναψε ὁ Θεός μέ τόν Μωϋσῆ καί Πέμπτη εἶναι ἡ διαθήκη πού σύναψε ὁ Θεός μέ τήν Παναγία.